

MAVİ

MADALYON 2

KONAKTAKİ

HAZINE

2013 TYB
ÇOCUK
EDEBİYATI
ÖDÜLÜ

YILMAZ
ERDOĞAN

ilk Genç
TİMİŞ

MAVİ MADALYON 2 KONAKTAKİ HAZİNE

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Sema Günaydın
Kapak Tasarım Sefer Koçan
Kapak Resmi Hatice Ekşi
İç Mizanpaj Nur Kayaalp

5. Baskı
Uluslararası Seri No

Aralık 2017

(ISBN) 978-605-08-1141-4

9 786050 811414

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Çağlayan Basım
Sertifika No 11314
Adres Sarnıç Yolu Üzeri No:7 Gaziemir / İzmir
Tel (0232) 274 22 15

TİMAŞ YAYINLARI / 3157

ÖZGÜR ROMANLAR / 14

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2013 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

MAYİ MADALYON...

Ailesini bulmak için köyünden yola çıkan Ömer'in elinde ipucu olarak yalnızca mavi bir madalyon vardı. Arkadaşı İsmail ve onlara sonradan dahil olan emekli öğretmen Hasan İmca ile araştırmalar başladı. Kendilerine "Mavi Madalyon Gezginleri" ismini veren ekibimiz, madalyonun izinde sayısız macera yaşadı.

Sonunda Ömer, daha kundakta bir bebekken ayrıldığı ailesine kavuştu, İsmail'le birlikte aynı okula gazdırıldı.

Mavi madalyonun sırrı çözülmüş fakat macera bitmemiştir... Yeni yerler ve maceralar gezginlerimizi bekliyordu!

OKUL DERGİSİ

İş bölümü yapıldı. Üç ayda bir yayımlanan okul dergisi “Sevimli Kalemler”in yeni sayısı için belirlenen konular, okul kütüphanesinde, görevli öğrencilere dağıtıldı.

Aslında ben el sanatları konusunu alacaktım. Ancak Merve mızıkçılık yapınca Türkçe öğretmenimiz İlknur Hanım, turizm konusunu bana verdi; el sanatlarını da ona...

Doğrusu bu hiç hesapta yoktu. Derginin yeni sayısında, mahallemizdeki ihtiyar ayakkabı tamircisiyle röportaj yapmayı düşünüyordum. Bütün planlarım altüst oldu.

Turizm... Bu konu, kâğıt katlayarak desen çizmeye benzemezdi ki... Gezip görmek, araştırmak lazımdı!

“Fotoğraf makinesiyle köşe bucak dolaşmam gerekecek. Bu bile yeterli değil! Seçilecek bölge, kuruluşundan bugüne araştırılıp yazılacak. Üç sayfa yazı, en az on tane fotoğraf... Hiç kolay değil...” diye söylendim.

Öğretmenimiz itiraz kabul etmedi.

Ben, bu sürpriz değişikliği kara kara düşünürken Merve'nin yeni konusundan memnun olduğunu bakışlarından anlamıştım. Toplantının bittiğini, arkadaşlarımın sınıflarına döndüğünü fark etmedim bile.

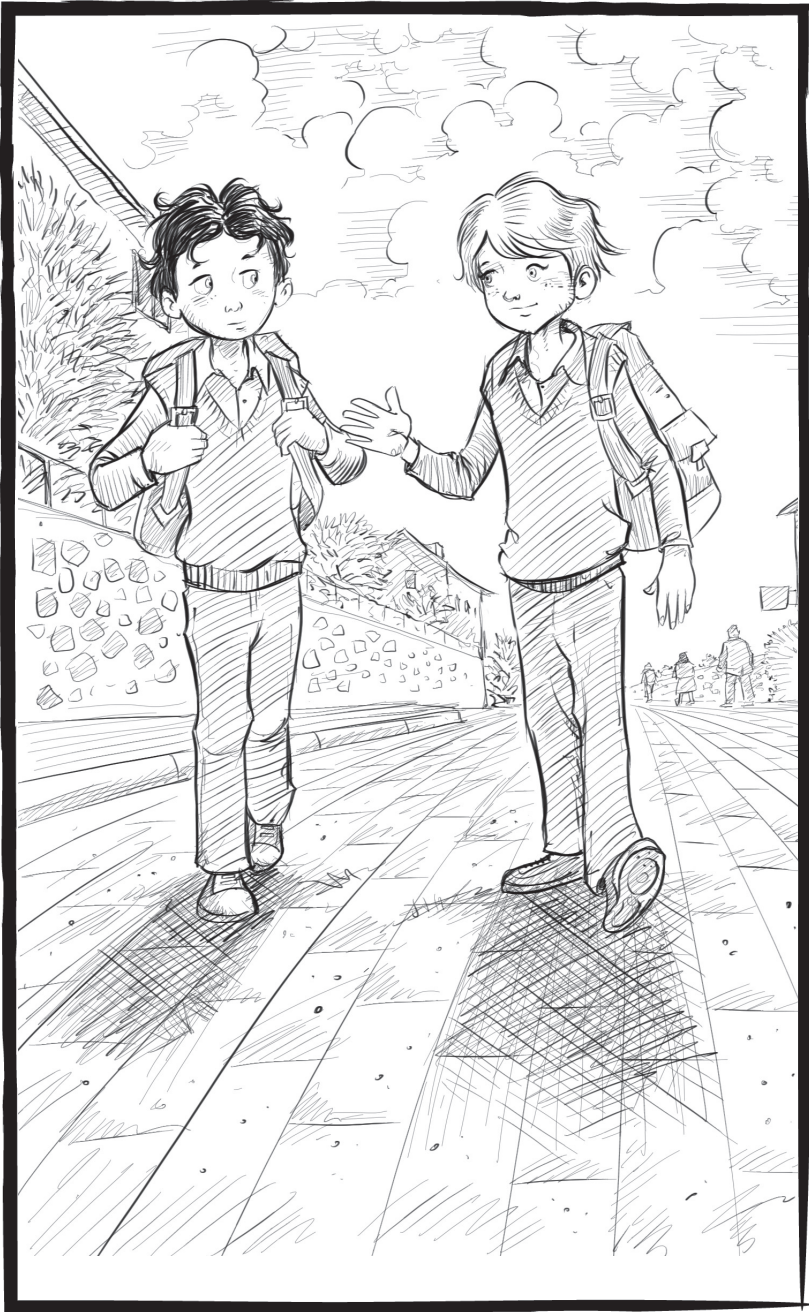
Kütüphaneden çıkıp düşünceli bir ifadeyle sınıfa gittim.

Merve, sıra arkadaşı Kübra'ya bir şeyler anlatıyordu. Beni görünce sustu. Dergi hakkında konuştuklarını anlamak hiç de zor değildi.

Yerime oturunca yeni konuyu düşünüp plan yapmaya çalıştım.

“Hakkında yazı yazabileceğim, fotoğraflarını temin edebileceğim bir yer olmalı... Bu yerin tarihî ve coğrafi yapısını, özelliklerini, yemekleri ile gelenek ve göreneklerini araştırabilmeliyim. Hangi il ya da ilçe? Köy bile mümkün... Fakat neresi?”

Okuldan eve giderken İsmail'le de bu konuyu konuştuk. Ailesi köyde oturduğu için İsmail bizimle kalıyor. Aynı yaşta, aynı sınıftayız. Okula da birlikte gidip geliyoruz. İsmail... Benim manevi kardeşim!

Evde yemek yerken, ders çalışırken, okuldaki konu zihnimi hep meşgul etti. Sonra İsmail’le satranç oynarken birden aklıma Hasan Amca geldi.

Hasan Amca... O, gerçek amcam değil ama hayatımdaki en değerli insanlardan biri. Emekli bir öğretmen... Ben bebekken kaçırlıp bir tren istasyonuna bırakıldığımda yanımdaki tek hatıra olan mavi madalyonun izini takip ederek aileme ulaşmama yardımcı olan Hasan Amca...

Oyunu öylece bırakıp hemen onu aradım.

“Alo, Hasan Amca!”

Yine her zamanki sıcak ve neşeli ses tonuyla karşılık verdi:

“Ömer, sesini duymak ne güzel!”

“Benim için de öyle.”

“Nasılsın, ne yapıyorsun?”

“Bildiğiniz gibi...”

“Okulda problem var galiba?”

“Nasıl anladınız?”

“Meslek sırrı diyelim. Anlat bakalım.”

“Okulda üç ayda bir Sevimli Kalemler adında bir dergi yayımlanıyor. Bana bu sayıda turizm konusu verildi. Onunla ilgili bir yazı hazırlamam gerekiyor.”

“Ne güzel işte. Daha ne istiyorsun? Ülkemiz cennet gibi. Hem yakınlarda da görülecek çok yer var. Nereyi istersen yaz!”

“Karar veremiyorum ama.”

“Beyazırın pazarını, Kalecik’in kalesini, Atakule’nin kulesini, Altınpark’ın parkını yazabilirsin. O kadar çok konu var ki!”

“Üç sayfa yazı, on tane de fotoğraf lazım.”

“Yazmışken uğraştığına değsin istiyorsun. O zaman durum değişir.”

“Bilmediğim bir yeri yazayım istiyorum.”

“Yazacağın yeri de gidip görmek istersin sen şimdi.”

İkimiz de güldük. Hasan Amca kısa bir süre sessiz kaldı. Galiba düşünüyordu.

“Aslında elimde bir davetiye var.” dedi.

“Ama önce telefon açıp ‘Üç kişi gelebilir miyiz?’ diye sormam gerekiyor.”

“Ne davetiyesi? Nereye gideceğiz ki?”

“O sürpriz olsun. Sen aileden izin al. İsmail’le de konuş. Benden haber bekleyin. Arabanın bakımını yaptırayım. Üç kişi olacağımız için benim arabayla gitmemiz iyi olur. Otobüsle istediğimiz gibi gezemeyiz.”

Hem gideceğimiz yerde halletmem gereken önemli bir iş var. Ne zamandır ihmal ediyorum.”

“Nasıl bir iş?”

“Yolda konuşuruz.”

“Tamam o zaman. Görüşmek üzere Hasan Amca...”
deyip telefonu kapattım.

İsmail’le birlikte Türkiye haritasını önümüze alıp en doğusundan en batısına, illeri ve ilçeleri gözden geçirdik. Sanki bu yazıyı hazırlamak için hepsine birden gidecekmişiz gibi...

YOLCULUK NEREYE?

Akşam yemeğinden sonra bizimkilere konuyu açtım. Annem endişelendi. “Yakın bir yerlere gidin.” dedi.

Babam, yola Hasan Amca’yla gideceğimizi öğrendince rahatladı.

“Yakın ya da uzak ne fark eder? Yalnızca bir gece kalabilirler zaten. İki günlük bir hafta sonu gezisi için Artvin’e gidecek hâlleri yok ya!”

“Hasan Amca aramadı daha. Nereye gideceğimizi hatta gidip gitmeyeceğimizi bile bilmiyoruz.” dedim.

İsmail de rahatlıkta babamdan geri kalmadı:

“Ben onu dert etmiyorum. Eğer yarın sabah erkenden yola çıkılacaksa ödevlerimizi bu akşam bitirmemiz şart. Yoksa vakit bulamayız.”

Ona hak vermemek elde değildi. Hemen ödevlere başladık.

Arada bir dönüp telefona bakıyor, Hasan Amca'dan gelecek haberi bekliyordum.

Gecenin ilerleyen bir vaktinde, ödevleri bitirip yatmaya hazırlanırken telefon çaldı. Tahminimiz doğru çıktı. Arayan Hasan Amca'ydı.

“Ömer, araba tamam. Olabildiğince erken çıkacağız. Sabah beşte kahvaltınızı yapıp beni bekleyin. Fotoğraf makineni ve not defterini akşamdan hazırla. Yol için en uygun giysilerinizi giyin. Bir gece kalacağız. Pazar günü geç vakitte döneriz. Soracağın bir şey var mı?”

“Mavi Madalyon Gezginleri bu defa nereye gidiyor?”

Düşünmeden söylenmiş bu kelimelerle iki öğrenci ve emekli bir öğretmenden oluşan ekibimizin ismi de belirlenmişti.

İsmail,

“Bu ismi sevdim.” diye bağırdı.

Hasan Amca duydu onu.

“Araba bizi nereye götürürse...” dedi.

“Unutmadan söyleyeyim... Bu ismi ben de sevdim.” diye ekledi.

“İsmimiz de belli olduğuna göre nereye gideceğimizi sorabilir miyim?”